

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1932/2022
22.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган М. Јањић, адвокат из ..., против туженог Друштва за трговину и транспорт „Шилопром“ ДОО из Белотинаца, чији је законски заступник директор ББ, ради утврђења и постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 51/22 од 10.03.2022. године, у седници одржаној 22.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 51/22 од 10.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1629/2020 од 21.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди према туженом да је тужилац засновао радни однос дана 03.01.2019. године и да се тужени обавезе да са њим закључи уговор о раду, као и да му призна сва права на раду и по основу рада почев од дана 03.01.2019. године, као тренутка ступања на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 108.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 51/22 од 10.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је марта 2020. године задобио повреду током обављања послова на ... . Поменути догађај је и био повод за подношење тужбе против туженог, с обзиром да је том приликом тужилац сазнао, по наводима тужбе, да иако је уредно обављао поверене послове и радне задатке, није пријављен, при чему је накнадно утврђено да је био здравствено осигуран као незапослено лице у време повређивања. Током првостепеног поступка утврђено је да је власник туженог друштва ББ, а да је његов брат ВВ власник ... и предузетник радње „Шило“ за кога је тужилац заправо и тврдио да га је ангажовао. С обзиром на то да је тужени оспоравао пасивну легитимацију, тужилац је преиначио тужбу у субјективном смислу означавајући као туженог и ВВ ПР за превоз робе и експлоатацију шљунка и песка „Шило“ Белотинац. Првостепени суд није дозволио субјективно преиначење тужбе, јер се друготужени ВВ томе противио.

Након спроведеног доказног поступка, првостепени суд је закључио да тужени није био у било каквом материјалноправном, нити пак у фактичком односу из ког би се могла извести законска обавеза да са тужиоцем закључи уговор о раду, будући да је ова обавеза на послодавцу, а тужилац суду, у смислу одредбе члана 231. у вези члана 228. ЗПП, није пружио доказе из којих би се утврдило да је обављао рад код туженог као послодавца, да је рад био континуиран, односно константан, да је за свој рад исплаћиван од стране туженог, као ни било какве друге доказе на основу којих би суд закључио да је тужени пасивно легитимисан у овом спору.

Другостепени суд је прихватио правну оцену првостепеног суда, наводећи да је првостепени суд правилно закључио да између тужиоца и туженог није настао било какав материјалноправни или фактички однос, јер је из потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања утврђено да тужилац није обављао послове за потребе туженог, нити му је за било какав обављени рад од стране туженог вршена исплата.

Одредбама члана 30. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14, 13/17, 113/17) прописано је: да се радни однос заснива уговором о раду (став 1); да уговор о раду закључују запослени и послодавац (став 2); да се уговор о раду сматра закљученим када га потпишу запослени и послодавац (став 3).

Према одредбама члана 32. истог закона, уговор о раду закључује се пре ступања запосленог на рад, у писаном облику (став 1), а ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад (став 2).

Полазећи од свега изложеног, и по оцени Врховног касационог суда, правилно је налажење нижестепених судова да у конкретном случају тужилац није доказао да постоји основ за утврђивање постојања радног односа код туженог, с обзиром да тужени нема статус његовог послодавца. Ово стога што из изведених доказа не произлази да је тужилац у спорном периоду радио код туженог, нити да је уопште у

неком периоду радио код туженог, јер ... на којој је тужилац радио и био повређен није у власништву туженог друштва, већ приватног предузетника ВВ.

Стога су нижестепене пресуде оцењене као правилне и на закону засноване, а ревизијски наводи тужиоца као неосновани и без утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Тужилац у ревизијском поступку није успео, због чега му не припадају трошкови тог поступка које је тражио и определио у ревизији, па је у смислу члана 153. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић